

Proactivitat. És la **paraula** de moda. Potser perquè es practica massa l'antònim: la reactivitat. Felipe González, entrevistat per Gabilondo, parlava de la moratòria nuclear a Garoña i de l'absència de polítiques «*proactives*». Zapatero li **va respondre** de manera reactiva, gairebé radiactiva: «*Nunca se ven las cosas igual desde fuera*». A dins, en el Govern, deu ser com en el **mite de la caverna**: només s'hi veuen ombres. González sovint se'n passa, de tan persuasiu com creu ser, però encara guarda la punteria del vell estadista: hi ha manca d'iniciativa, indefinició executiva, ensopiment, una implacable imprecisió. Dos exemples socioliberalers recents de reactivitat per paràlisi: 1) la **subhasta del bacallà fiscal**, nadant, sense flotador, d'IU a CiU per a no ofegar-se pressupostos en mà; 2) la **tos redundant** de ZP a causa de les afeccions obsessivo-compulsives dels banquers ultraviristes **Mafo i Trichet**, encomanats a la Santa Reforma Laboral: «*una cosa es opinar como experto y otra es gobernar para la ciudadanía*». La mateixa consigna inhibidora. Per adobar-ho, la **reactivitat total**: «*Reitero: no está ni en el programa de gobierno, ni el plan del Gobierno, ni el programa de investidura, abaratar el despido*». I quin govern posaria això en el seu programa? Pensa ZP que ens hem idiotitzat tant com ho creu **Pajín**? «*Les sugiero que estén atentos al próximo acontecimiento histórico que se producirá en nuestro planeta...*». Històricament, als governants reactius se'ls ha batejat com a reaccionaris. Són els governants que parlen molt, no fan res i es deixen dur pel vent, gens innocent, de la indeterminació política. Populisme o demagògia, en diuen també. Aquesta crisi podria ser la situació més propícia per a canviar, si més no, el model econòmic al qual encara s'aferra la dreta **com una paparra**; ho demostra la seua delinqüència reincident en disparar una reforma laboral a mida. Una vegada més, però, el PSOE està demostrant que ningú no es pot fer cap il·lusió... La il·lusió que la política encara pot il·lusionar algú; com a molt, podem torejar la decepció. Amic lector, no sigues proactiu. No paga la pena. Guarda l'entusiasme només per a tu, si pot ser en una caixa forta. En temps de crisi, els lladres ho furten i ho venen tot.

Button

Button

«El baile de las ilusiones», Fito & Ariel Rot